

อุทิศนา

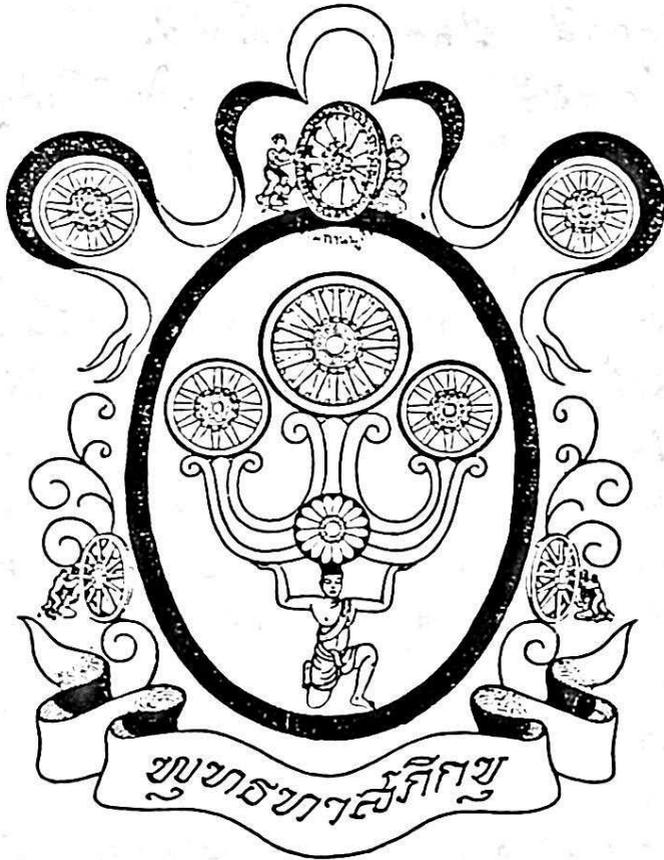
จักรธรรมะมาลัย	จะหมุนทั่วทั้งธาตุตรี
แผ่ธรรมะรังษี	ตามพระพุทธทรงประสงคฺ์
มั่นหมายจะเสริมศาสน์	สถาปนโลกให้อยู่ยง
ปลอดภัยพินาศ, คง	เป็นโลกศุขสถาพร ๖
หากแล้งพระธรรมญาณ	อันธพาลกลีบร
จะครองโลกเป็นอากร	ให้เลวสู่สู่เดรัจฉาน ๖
จะทุกข์ทนทั้งคืนวัน	พิฆาตกันบมีประมาณ
ด้วยเหตุอหังการ	เข้าครองโลกวิโยคธรรม ๖
บรรษัทพระพุทธองค์	จึงประสงคฺ์ประกอบกรรม
ตามแนวพระธรรมนำ	ให้โลกผองผองพ้นภัย ๖
เผยแผ่พระธรรมทาน	ให้ไพศาลพิชิตชัย
แปดหมื่นสี่พันนัย	อุทิศทั่วทั้งธาตุตรี ๖

พ.ท.

๒๕๒๓

มนุษย์ทำสงครามกับพระธรรมหรือพระเจ้า

[ชุดหมุนล้อ อันดับ ๖๗]

ศรัทธาบริจาค ของ ผู้มีนามท้ายเล่ม

๘ กรกฎาคม ๒๕๓๗

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๑๐,๐๐๐ เล่ม

อนุสรณ์จาก มิท๑๑.

ทรงเคย เป็นหน้าที่ ของ สวรรค์ ต่อมา ได้มี
ทรงเปลี่ยนแปลง แก่ใจ นอกจาก ครต่อนั้น
กันให้ทุกสิ่ง มีคนดูการนั้นที่อื่น.

ทรงสั่งให้ อยู่ อย่าง มีประ โยชน์ แก่ทุกฝ่าย
เป็นหน้าที่ ของ ผู้ที่ สวรรค์ และ หน้าที่ ของ คน
ทรงทำหน้าที่ ใน ทุก ด้าน นั้น คือ ทรง ประพฤติธรรม.

๑๑ อนุโมทนา แก่ บุตรหลาน ผู้ที่ สวรรค์
ทำหน้าที่ อย่าง สมบูรณ์ แก่กัน และ กัน ให้
คนเป็นนี้ ซึ่ง ก็ เป็น ทรง ประพฤติธรรม เหมือน กัน.

๑๒ อนุโมทนา แก่ ทรง วิ อานต์ พ ๑๒๐
ในภาค สิบ แก่ ทรง เป็น พุทธ บวช ๑๒๐ ปี มี ทรง
ทำสมาธิ ละลาบ แม่ น้ำ มี แก่ เป็น ทรง บวช ๑๒๐ ปี
พระพุทธศาสนา . และ อุทิศ ส่วน งาม นั้น ๑๒๐ แก่
ผู้ที่มี ใจ งาม ใจ แล้ว .

๑๓ อนุโมทนา แก่ ทุกคน ทั้ง มี สวรรค์ อยู่
และ ใจ งาม ใจ มี ใจ ดี ต่อ คน โห่ ใจ งาม แล้ว ใจ ดี
ทุก ประการ ชำ รวย กัน ด้วย บุญกุศล ซึ่ง ผู้
มี ใจ งาม และ ใจ งาม ใจ แล้ว ใจ งาม .

อนุโมทนา ๑๒๐ ปี

มิถ. ๑๔ มี. ๒๖

คำปรารภ

การวัดค่าพหุคูณหรือชุดขนาดของสมการพีดี ซึ่งเขียน
แทน ก็โดยมองค่าของพหุคูณตาม อันดับของสมการ เริ่มวัดต-
ยระ-ศษณ์ ส่วนแต่ที่ใดก็ตาม และมีความหมายที่แน่นอนตาม
ลักษณะของสมการนั้น.

โดย: เริ่ม อันดับของพีดี ของสมการ, แต่เราสนใจ
ก็มีเพียงอันดับที่แน่นอนสำหรับสมการ. อันดับของ
อันดับของพีดีนั้น เริ่ม อันดับของพีดี แล้ว แต่เป็นค่าของสมการ
เสีย ยิ่งไปกว่าการที่ค่าของสมการเป็นค่าของอันดับที่
นั้นจะไม่ไปมากก็ได้เลย. คุณสมบัติของอันดับที่แน่นอน
ตาม: นั้น เป็น คุณสมบัติของอันดับ และอันดับ
อันดับของพีดี และอันดับ และอันดับ อันดับอันดับอันดับ
อันดับอันดับ.

เป็นค่าของสมการ อันดับที่ถูกต้องที่สุด คือ การที่ค่า
ตาม มีความหมายเป็นอันดับที่แน่นอน และมีความหมายที่แน่นอน
อันดับที่ เริ่มไปเรื่อย ๆ แต่ตามแต่ = อันดับ อยู่ตามระเบียบ
อันดับ และตามเวลา. อันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ
อันดับ อันดับอันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ
อันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ.

อันดับของสมการ อันดับอันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ
อันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ
อันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ อันดับอันดับอันดับ

พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสไว้โดยตรงว่า เมื่อระลึกถึงคุณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว มีทางที่ควรทำทางเดียวเท่านั้น คือ การทำความดีอันกว้างขวาง อุทิศแก่บุคคลนั้น หรือเป็นที่ระลึกถึงบุคคลนั้น. การเช่นสรวงหรือการร้องไห้ เป็นต้น ไม่มีประโยชน์อันใด แก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วเลย.

ฉะนั้นผู้ที่รักอาจารย์ และรู้คุณอาจารย์ จึงตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญประโยชน์แก่โลก.

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ฯ

สฺนาถา ภิกฺขโว โหถ มา อฺนาถา
ธมฺมทีปา ธมฺมสฺรณา สทุธมฺโม ครุกาตพฺโพ-ติ

ธมฺโม สกุกจฺจํ โสตพฺโพ-ติ

มนุษย์ทำสงครามกับพระธรรมหรือพระเจ้า

ณ บัดนี้จะได้วิสาขบูชาพระธรรมเทศนา เพื่อเป็นเครื่องประดับสติปัญญา ส่งเสริมศรัทธาความเชื่อ และวิริยะความพากเพียร ของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นพุทธบริษัท ให้เจริญอกงามก้าวหน้า ในทางแห่งพระศาสนา ของสมเด็จพระบรมศาสดา อันเป็นที่พึ่งของเราทั้งหลาย กว่าจะยุติลงด้วยเวลา.

ธรรมเทศนาในวันนี้ เป็นธรรมเทศนาพิเศษ ดังที่ท่านทั้งหลายก็ทราบกันอยู่แล้ว ว่าเป็นธรรมเทศนาปรารภ การที่ท่านอาจารย์เพชร วฑุฒโนได้ล่วงลับไป มีสรีระปรากฏอยู่ในที่นี้ เพื่อเราทั้งหลายจะได้บำเพ็ญทักษิณานุปทานกิจ เป็นวาระสุดท้าย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือพิธีบรรจุศพ.

ท่านทั้งหลายควรจะมีใจกันให้ดี ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพิธี คำว่าพิธีนี้ย่อมมีความหมาย แต่ถ้าทำไม่มีความหมาย มันก็กลายเป็นพิธีรีตอง ใช้ไม่ได้ และเป็นเรื่องงมงาย; แต่ถ้าเป็นเรื่องพิธีโดยแท้จริง และโดยถูกต้องแล้ว ย่อมจะมี

ประโยชน์ เพราะว่าเรากระทำไปด้วยมีความมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง และเพื่อผลที่พึงปรารถนาอย่างใดอย่างหนึ่ง.

โอกาสนี้เป็นพิธีที่ประกอบขึ้น เพื่อการบรรจุสรีระของท่านอาจารย์ ไวโนปุชฌีย์วัตถุ ปุชฌีย์สถานอันสมควร เพื่อเป็นเครื่องระลึกตลอดกาล ไม่ใช่เพียงแต่ว่ากระทำไปโดยไม่มี ความมุ่งหมาย. เรากระทำนี้ กระทำเหมือนอย่างว่า ท่านอาจารย์ยังไม่ตาย, พุดง่าย ๆ ก็คือว่ายังไม่ตาย แต่จะยังอยู่กับพวกเราทั้งหลาย สืบไปในเบื้องหน้า.

สำหรับสรีระร่างกายนั้น เป็นคนละส่วนกับท่านอาจารย์ มันเป็นเหมือนกับเปลือกหรือภาชนะ ซึ่งใส่คุณธรรมของท่านอาจารย์ ซึ่งเป็นตัวท่านอาจารย์.

แม้แต่สรีระของท่าน เราก็จัดการให้ประดิษฐานอยู่ในลักษณะที่มีประโยชน์ คือจะได้เป็นเครื่องตักเตือน ให้ผู้ได้พบได้เห็น ได้ระลึกนึกถึงท่านอาจารย์. และการนึกถึงท่านอาจารย์นั้น ไม่ใช่เพียงแต่นึกถึง ต้องมีการประกอบหรือการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้สมกับที่ระลึกนึกได้ด้วย.

การที่จะทำอะไรนั้น ไม่ใช่ของยาก ไม่ใช่ของลำบาก ขอแต่เพียงว่า ท่านอาจารย์ต้องการอย่างไร กระทำอย่างนั้นก็แล้วกัน. ขอให้จำความข้อนี้ไว้ให้แม่นยำด้วย ว่า การที่ระลึกนึกถึงท่านอาจารย์ ด้วยความเคารพ, ด้วยความกตัญญู, หรือความรู้สึกอย่างใดก็ตามนั้น ระลึกเพื่อจะทำตามที่ท่าน

อาจารย์ต้องการ, เป็นเพียงแต่ความระลึกละเอียด ๆ ก็ไม่มีประโยชน์ หรือมีประโยชน์น้อยเกินไป; การระลึกละเอียดนั้นเป็นเครื่องจูงใจให้เรากระทำทุกอย่าง ตามที่อาจารย์ต้องการให้กระทำ. เมื่อเป็นเช่นนี้ เราก็จะต้องระลึกอยู่เสมอว่า เมื่อท่านอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่โดยร่างกายนี้ ท่านต้องการให้เราทำอะไร? ระลึกในข้อนี้ให้ดีเป็นพิเศษ แล้วจงกระทำอย่างนั้นเถิด.

สำหรับท่านอาจารย์นั้นไม่มีอะไรที่ต้องการ นอกจากต้องการให้คนทั้งหลายทั้งปวงอยู่กันเป็นผาสุก, เมื่อมีการกระทำที่ไม่เหมาะสม ท่านก็ว่ากล่าวตักเตือน. การว่ากล่าวตักเตือนนั้น เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่เราทุกคน ตลอดกาลนาน ถ้ายังรักษาไว้ได้.

ท่านอาจารย์มีเวลาที่จะนั่งคิดนั่งนึก ทบทวนในพระธรรมวินัย จึงรู้อะไรมากกว่าคนชาวบ้าน ที่มีเรื่องมากมีธุระมาก ไม่ค่อยมีเวลานั่งคิดนึกศึกษาหรือทบทวน. ฉะนั้น การเชื่อฟังท่านอาจารย์จึงมีประโยชน์ คือได้รับคำสั่งสอนที่ถูกต้อง และเป็นการชักจูงจิตใจของคน ให้มันอยู่ในธรรม; คนทั่วไปไม่เคยคิด เพราะมีเรื่องมาก แต่ท่านอาจารย์มีเวลามาก ก็ต้องได้คิดมาก.

อยากจะยกตัวอย่างให้ฟังสักเรื่องหนึ่งว่า คนที่ขโมยของวัดของสงฆ์ไปนั้น มันเป็นการขโมยของของพระพุทธเจ้า อย่างนี้คนชาวบ้านไม่เคยคิด, ท่านอาจารย์เคยคิด ก็ห้ามว่า

อย่าฟังกระทำเป็นอันขาด. การที่ขโมยขโมยของของชาวบ้านด้วยกันนั้น มันเป็นอีกอย่างหนึ่งต่างหาก คือว่าเมื่อชาติก่อนเราจะเคยขโมยเขาก็ได้ ชาตินี้เขาจึงขโมยเรา คิดอย่างนี้มันก็ดีไป และก็อาจจะเป็นการถูกต้อง. แต่ถ้าเป็นการขโมยของวัด ซึ่งเป็นของที่เขาถวายพระพุทธเจ้าฉันนั้น ใคร ๆ ก็ต้องคิดได้ทันทีว่า พระพุทธเจ้าไม่เคยขโมยของของใคร, การที่ไปขโมยของวัดหรือของพระพุทธเจ้าฉันนั้น จึงเป็นการขโมยเต็มที่ เต็มประตู, เป็นขโมยที่ไม่มีทางจะให้ภัยอย่างไร, และไม่มีข้อแก้ตัวอย่างไร ไม่เหมือนขโมยของเพื่อนบ้านด้วยกัน ซึ่งจะขัดโยนกันไปโยนกันมา ว่าต่างฝ่ายต่างเคยขโมยแก่กัน แล้วก็ใช้หนี้ใช้เวรแก่กันและกัน ดังนี้. ท่านอาจารย์จึงห้าม ว่าอย่าขโมยของวัด ของศาสนา ของสงฆ์ มันเป็นขโมยเต็มที่ มันเป็นโทษ เป็นบาป เป็นกรรมเต็มที่ ผิดกันกับขโมยกันเองอย่างนี้, นี่แหละเป็นตัวอย่าง.

ไปคิดดูให้ดีเถอะว่า เราเคยคิดนึกหรือเปล่า แต่ครูบา-อาจารย์คิดนึก แล้วก็เอามาห้ามมาสอน; แต่แล้วในที่สุดก็ไม่ค่อยจะสำเร็จประโยชน์ เพราะว่าไม่ค่อยจะเชื่อฟัง มีคนดื้อดึงต่อคำแนะนำสั่งสอน ไม่ประพฤติตาม อย่าว่าแต่อย่างเคร่งครัดเลย แม้อย่างธรรมดาก็ไม่ค่อยจะได้. ถ้าอาจารย์ยังอยู่ก็จะได้อภัยห้ามปรามกันต่อไป ถ้าอาจารย์ล่วงลับไปแล้ว โดยร่างกายเช่นนี้ ก็ไม่มีใครที่จะมานั่งห้ามอยู่.

ฉะนั้น เราจะต้อง มีอาจารย์อยู่ตลอดไป แม้จะมีสรีระ

ของท่านบรรจุไว้ในสติปัฏฐาน ก็ต้องทำให้เหมือนกับว่า ท่านยังมีชีวิตอยู่ คอยนั่งห้ามอยู่ทุกวัน ๆ ว่าอย่าทำอย่างนั้น อย่าทำอย่างนี้, นี่แหละคือประโยชน์ในทางสูงในทางลึกของท่าน อาจารย์ หรือครูบาอาจารย์ทั่ว ๆ ไป.

ท่านทั้งหลายจะต้องนึกอย่างนี้ และจะต้องประพฤติ กระทำให้ถูกต้อง ในลักษณะอย่างนี้ด้วย ว่ามันยังมีเรื่องที่ลึกเกินกว่าที่คนธรรมดาจะนึก ก็ต้องพึงพาสติปัญญาของครูบา-อาจารย์ ที่นั่งคิณานั่งนิกอยู่เสมอ ว่า อะไรเป็นอย่างไร? อะไรเป็นอย่างไร? แล้วก็คอยพร่ำสอนลูกศิษย์ลูกหา คนทั้งบ้านทั้งเมือง ให้ตั้งตนอยู่ในความถูกต้อง เพื่อจะได้เป็นอยู่กัน ผาสุก.

เพราะฉะนั้น เราจะต้องระลึกนึกด้วยความไม่ประมาท ให้เป็นอย่างยิ่ง ว่าบุคคลประเภทอาจารย์นั้น มีความสำคัญอย่างไร? แม้ว่าเราจะต้องเสียอะไร ๆ ให้มากไปกว่าที่เสียสะกั้นอยู่ในบัดนี้ ก็เป็นการสมควร เพื่อจะรักษาไว้ ซึ่งสถาบันของอาจารย์ ไม่ให้สูญหายไปจากโลกนี้, รักษาวิญญูณของอาจารย์ให้ยังคงมีอยู่กับเราทั้งหลาย ไม่เลือนลับไป. ขอท่านทั้งหลาย จงได้มีความรู้สึกในเบื้องต้น อย่างนี้กันก่อน.

สำหรับข้อนี้ สิ่งที่น่าเป็นห่วง ก็คือ คนที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปข้างหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก็คือ พวกเด็ก ๆ . คนแก่ ๆ นี้ ดูก็คืออยู่ มีความพร้อมเพรียงกัน แสดงความกตัญญูต่อท่าน

อาจารย์ หรือว่าต่อทุกคนที่มีบุญคุณ; แต่ว่าเด็ก ๆ ของเราใน
อนาคตนั้น ยังไม่แน่ มีลักษณะอาการที่จะไม่น่าไว้วางใจ
เพราะว่าเด็กสมัยนี้ ไม่ค่อยเคารพครูบาอาจารย์ ไม่ค่อยระลึก
นึกถึงความหมายของครูบาอาจารย์ หรือกระทั่งบิดามารดา
มันจึงผิดกันมาก ในระหว่างยุคก่อนกับยุคปัจจุบัน. คนยุค
ก่อนโน้นมีครูบาอาจารย์เต็มที คนในยุคปัจจุบันนี้ มีครูบา
อาจารย์น้อยลง ๆ, ไม่ใช่มีครูบาอาจารย์เพียงสักว่าเรียกด้วย
ปาก ว่า ครูบาอาจารย์ เราต้องมีครูบาอาจารย์ด้วยความ
เคารพ ด้วยความนับถือ ด้วยการปฏิบัติตาม.

สำหรับครูบาอาจารย์มีหน้าที่โดยตรง ที่จะรักษาเอาไว้
ซึ่งจิตใจของลูกศิษย์. คนทุกคนมีอาจารย์ คนทุกคนตั้งอยู่ใน
ฐานะเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในทาง
จิตในทางวิญญาณ นี่เป็นส่วนสำคัญ. เรื่องทำมาหากินนั้น ก็
มีปัญญาของตัวเองเพียงพออยู่แล้ว, แต่ว่าเรื่องทางจิตทาง
วิญญาณ คือทางธรรมนั้นแทบจะไม่มี เมื่อขาดความรู้ทางนี้
แล้ว การทำมาหากินนั้น ก็จะกลายเป็นความทุกข์ขึ้นมา. ให้
รู้จักตั้งจิตไว้ให้ถูกทาง ในเมื่อประกอบกิจการงานในหน้าที่, หรือ
ว่าเมื่อสิ่งทั้งหลายวิบัติพลัดพรากไป ตามธรรมดาของสังขาร,
หรืออย่างน้อยที่สุด ก็ให้รู้จักทำกิจการงาน ด้วยจิตใจที่เป็น
ปกติสุข.

ทำงานด้วยจิตใจที่เร้าร้อน มันก็เหมือนกับ ตกนรก
ไปพลางทำงานไปพลาง, คนสมัยนี้เป็นอย่างนี้กันแทบทั้งนั้น

คือเป็นอยู่ทุกวันตลอดวันนี้ ด้วยความเร้าร้อนอยู่ในใจ เป็นการตกรกชชนิดหนึ่ง อยู่ตลอดเวลา อย่างนี้เรียกว่าเป็นการเสียหายอย่างยิ่ง แก่การเป็นมนุษย์.

เราจะต้องมีความรู้ที่ถูกต้อง ในทางจิตทางวิญญาณ คือสามารถทำจิตใจให้เป็นปกติสุข มีความสงบอยู่ได้ แล้วประกอบกิจการงาน, และการได้ประกอบกิจการงานนั้น ก็กลายเป็น ความสนุกสนาน เพราะว่าได้กระทำสิ่งที่ดีหรือสิ่งที่ควรทำ, แล้วก็พอใจ เป็นผู้ที่มีความพอใจในตัวเอง เพราะว่าได้กระทำสิ่งที่ควรกระทำอยู่เป็นปกติ. อย่างนี้ความเร้าร้อนในใจไม่มี มีแต่ความสงบสุข, แล้วยังได้กำไรตรงที่ว่า กิจการงานนั้นก็ล่วงไป ๆ จนสำเร็จผลเป็นสมบัติ หรือเป็นอะไร เป็นเกียรติยศชื่อเสียง เป็นต้น ที่ถูกต้องขึ้นมา เรียกว่าได้สิ่งทีควรจะได้ ทุกอย่างทุกประการ และจิตใจก็ไม่เป็นทุกข์ไม่เดือดร้อน.

คนสมัยนี้ละเลยธรรมะ ละเลยคำสั่งสอนของครูบา-อาจารย์ จึงไม่ค่อยจะมีธรรมะ ไม่มีความเป็นธรรมะอยู่ในจิตใจ, แล้วก็ยิ่งหลงระเหิงไป ตามความนิยมแห่งสมัยใหม่ ก็ยิ่งไม่มีธรรมะมากเข้า ก็กลายเป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง มีแต่ความกระหายอย่างเดียว กระหายที่จะได้รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสตามที่ตนปรารถนาอย่างเดียว. อย่างนี้มันก็กลายเป็น เปรต คือมีความหิวกระหาย ในทางจิต ทางวิญญาณ เหมือนจะขาดใจอยู่เรื่อย.

แล้วก็มีความเป็นสัตว์นรก คือมีความร้อนใจอยู่เรื่อย, แล้วนั่นมันก็เป็นความโง่ด้วย จึงก็เท่ากับเป็นสัตว์เดรัจฉาน อยู่ด้วยเป็นธรรมดา, แล้วยังแถมชี้ฉลาด นอนไม่ค่อยจะหลับ อย่างนี้ก็ใช่อสุรกาย. รวมความแล้วว่าชาติธรรมะเมื่อใด สิ่งที่เราเรียกว่าบทย ก็จะมาครอบงำผู้นั้น.

ทั้งหมดนี้เป็นหน้าที่ของครูบาอาจารย์ ที่จะช่วยสะสาง ปัญหาเหล่านี้ ให้แก่คนทั้งหลาย จะได้เป็นอยู่อย่างถูกต้อง สมกับที่เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว มันก็ต้องมีจิตใจสูง อยู่เหนือ ความทุกข์ อยู่เหนือความชั่ว เหนือความเศร้าหมอง จึงจะ สมกัน.

เพราะฉะนั้น ในโอกาสเช่นนี้ ซึ่งมีความสำคัญเกี่ยวกับ ท่านอาจารย์ ท่านทั้งหลายจะต้องระลึกนึกถึงพระคุณของท่าน ให้มากเป็นพิเศษ. แล้วก็เตรียมตัวไว้ สำหรับกาลข้างหน้าใน อนาคต ว่าเด็ก ๆ ของเราจะเป็นอย่างไร? เด็ก ๆ ของเราจะ สามารถเป็นอย่างเราได้หรือไม่? คำว่าสามารถเป็นอย่างเรา นี้ หมายความว่า จะเป็นผู้เยือกเย็นอย่างเราได้หรือไม่?

เด็ก ๆ สมัยนี้เรียนอะไรมาก มีความรู้มาก ปราดเปรื่อง มาก แต่ว่าความปราดเปรื่องเหล่านั้นเป็นไปในทางความร้อน, ร้อนเพื่อตัวเองไม่พอ แล้วยังป้ายมาถึงพ่อแม่ด้วย พ่อแม่ก็ พลอยร้อนไปด้วย. นี่เป็นการแสดงให้เห็นอยู่แล้ว เหมือน กับเป็นนิมิต เป็นเครื่องหมายว่า ในอนาคตนั้นมันจะเป็น

อย่างไร? การที่ละทิ้งธรรมะเรื่อย ๆ ไปอย่างนี้ มันจะเป็นอย่างไร? มันจะต่างกัน กับความมีธรรมะอยู่อย่างถูกต้อง และสมบูรณ์นั้นอย่างไร? และว่าเด็ก ๆ ของเรา จะค่อย ๆ เปลี่ยนไป ๆ จนติดกันกับปุ๋ยตายาย อย่างเป็นหน้าหลังมือ หรือหาไม่? นึกดูง่าย ๆ อย่างสมัยเราผู้ใหญ่เมื่อยังเป็นเด็ก ได้ทำอะไรกันบ้าง แล้วเด็กสมัยนี้ทำอะไรกันบ้าง.

เด็ก ๆ สมัยโน้นแม้แต่จะพลั้งออกมาด้วยความตกใจ ก็ยังพลั้งว่า พุทโธ พุทธัง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา, พุทโธ ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา เหล่านี้เป็นของชินปาก จนถึงกับพลั้งออกมาเมื่อมีอะไรทำให้ตกใจหรือมีอะไรเกิดขึ้นที่รู้สึกว่าเป็นอันตราย. แต่เด็ก ๆ สมัยนี้ดูจะไม่มีเสียแล้ว ที่จะพลั้งปากว่า พุทโธ ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา เหล่านี้ คงจะพลั้งออกมาเป็นบทเพลงสมัยใหม่ เป็นเพลงสากลเป็นเพลงอะไร ตามที่เขาเคยชิน ชินหู ชินใจ ชินปาก, นี้แสดงว่ามันกำลังไปคนละทาง.

เด็ก ๆ สมัยโน้นไม่กล้ายิงนกตกปลาที่ในวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งนกนางเขน ที่เรียกกันว่า นกบินเหล่านี้ เด็ก ๆ ไม่กล้าทำอันตราย. อาตมารู้ดี ก็เพราะเคยเป็นเด็ก และเคยเป็นเด็ก อยู่วัด เด็กวัดหรือเด็กบ้าน ก็ไม่กล้าทำอันตรายนกนางเขน ถือว่าเป็นนกที่ศักดิ์สิทธิ์ เรียกว่าใช้ชาติ หมายความว่า จะสนองกรรมเหมือนกับที่ได้กระทำแก่มัน และในปัจจุบันทันตาเห็นด้วย, เด็กสมัยนั้นไม่มีใครกล้าทำอันตรายนก เช่นนกนางเขน เป็นต้น. แต่แล้วเด็กสมัยนี้เป็นอย่างไร? เด็กสมัยนี้

เป็นอย่างไร ก็รู้ได้ตรงที่ว่า นกกางเขนก็หายไปหมด ไม่มีเหลืออยู่สำหรับร้องให้ฟังอีกต่อไป.

นี่แหละ การอบรมของครูบาอาจารย์ มันคงอย่างไร? ท่านลองคิดดูเถิด จิตใจของเด็ก ๆ มีความมั่นคงในศีลธรรมอย่างไร แม้แต่จะพลั้งปาก ก็พลั้งออกเป็นธรรมะธรรมโม, แม้แต่จะทำอันตรายสัตว์ ก็ยังนึกถึงการใช้ชาติ ที่เรียกว่า การต้องสนองกรรม ไม่มีใครกล้าทำอันตรายสัตว์วัด สัตว์บ้าน, ในปากก็ยังมีลิง ค่าง ชะนีให้ดู, ในทุ่งนาก็ยังมีนกเขาขันให้ฟัง; แต่ว่าสมัยนี้ อีกกาก็แทบจะไม่มีให้เห็น. ลองคิดดูว่า มันเป็นอย่างไรรกัน ศีลธรรมของมนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร จนกระทั่งว่า ในทุ่งนาก็ไม่มีนกเขาขันให้ฟัง, สิ่งต่าง ๆ ที่เคยมีอยู่ตามธรรมชาติ ที่เป็นของสวยของงามนั้น มันหายไปไหนหมด คิดดูให้ดีแล้ว เป็นสิ่งที่น่าสลดใจและสังเวช.

สิ่งเหล่านี้ ท่านอาจารย์เป็นผู้ห้ามปราม เป็นผู้แนะนำสั่งสอนเด็ก ๆ ไม่ให้ใจบาปหยาบช้า ให้รู้จักเมตตากรุณา มันจึงรอดมาได้; แต่พอมาถึงสมัยที่เด็ก ๆ ไม่เชื่อฟังอาจารย์ หรือไม่มาเกี่ยวข้องกับอาจารย์ เรื่องมันก็กลับกันเป็นหน้ามือหลังมือ อย่างที่ได้กล่าวมาแล้วนั่นเอง.

คนแต่ก่อนไม่มีใครตวาดพ่อแม่ สมัยนี้แม้แต่เด็ก ๆ มันก็ตวาดพ่อแม่, มันใช้พ่อแม่ทำงาน, มันหลอกพ่อแม่ให้ส่งเงินไปให้สนุกสนาน โดยบอกว่าไปศึกษาเล่าเรียน. *เด็กสมัย*

ก่อนต้องกราบดินพ่อแม่เป็นประจำวัน เด็กสมัยนี้ไม่รู้ว่า นั่นคือการทำอะไร.

เด็กสมัยก่อนแม่จะแต่งงาน ก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่ หรือพ่อแม่จะเป็นฝ่ายที่เลือกให้ด้วยซ้ำไป ส่วนเด็กสมัยนี้ไม่มีความรู้สึกอย่างนี้ มีแต่จะบังคับพ่อแม่ ให้ทำอะไรเร็ว ๆ ตามที่เขาต้องการ มันเป็นเรื่องที่แตกต่างกัน อย่างตรงกันข้ามอย่างนี้.

แต่แล้ว เราพิจารณาดูเถิดว่า เมื่อมันตรงกันข้ามถึงอย่างนี้ก็ตามที แต่ว่าอย่างไรหนะเล่า ที่มันไม่ทำให้เกิดเหมือนกับ ตกนรททั้งเป็น ขึ้นมา? อย่างไรไม่ทำให้เกิดตกนรททั้งเป็นขึ้นมา เราต้องเอาอย่างนั้น แล้วถือว่าอย่างนั้นแหละถูก จึงจะเป็นการถูกจริง ๆ.

เด็ก ๆ สมัยนี้ ถ้าพูดตรง ๆ ก็ต้องพูดว่า เป็นเจ้าชู้กันแต่เล็กแต่เด็กทีเดียว จะนึกถึงเรื่องนี้ก่อนเรื่องการศึกษาเล่าเรียน พ่อแม่บางคนก็พลอยสนับสนุนด้วยซ้ำไป แล้วมันจะไม่เป็นไปในทางที่ตรงกันข้ามอย่างไร; เป็นเจ้าชู้ตั้งแต่เล็ก แล้วยังใช้เงินเปลืองตั้งแต่เล็ก. นี่แหละ ลองคิดดูเถอะว่า มันมีธรรมชาติอะไร เหลืออยู่ที่ตรงไหน, ครูบาอาจารย์เคยห้ามปรามอย่างไร, มันเข้ากันได้หรือไม่?

ในที่สุดเด็กชนิดนี้แหละ ก็ทำการสไตรค์ หรือแอนตี้ครูบาอาจารย์ ซึ่งไม่เคยมีในสมัยโบราณ สมัยปู่ย่าตายาย.

พูดให้ชัดอีกทีหนึ่งว่า สมัยปู่ย่าตายาย เด็ก ๆ ไม่เคยสไตรค์ หรือแอนตี้ครูบาอาจารย์ พอมาถึงสมัยนี้ เด็ก ๆ พวกกันสไตรค์ หรือแอนตี้ครูบาอาจารย์, ข่มเหงอาจารย์, จะเอาอย่างนั้น จะเอาอย่างนี้, ก็คือไม่มีครูบาอาจารย์นั่นเอง เด็กบางคนถึงขนาดจะสไตรค์หรือแอนตี้ บิดามารดาของตนเองด้วยซ้ำไป.

ที่กล่าวมานี้ เป็นการชี้ให้เห็นว่า สิ่งที่เรียกว่าครูบา-อาจารย์นั้นกำลังเลือนลางไป เลือนลางไป จนจะไม่ค่อยมีเหลืออยู่ในโลกนี้แล้ว มันเป็น โลกที่ไม่มีครูบาอาจารย์ แล้วมันจะเป็นโลกอะไร ก็ลองคิดดูเถิด. เด็กสมัยนี้เอาแต่ความคิดเห็นของตัวเอง เอาแต่ความต้องการของตัวเอง, ดูถูกว่าความคิดความต้องการของพ่อแม่ นั้นใช้ไม่ได้ ครีคระ งมงาย พันสมัย เขาไม่เอากันแล้ว. แล้วเด็กสมัยนี้เขาต้องการอย่างไร เรามองดูแล้วก็สู้ไม่ไหวเหมือนกัน.

รวมความว่า ความสับสนวุ่นวาย ความเดือดร้อน ความระส่ำระสายนี้ มันมีมูลมาจากการที่ขาดครูบาอาจารย์. ฉะนั้น จึงเป็นที่น่าวิตกกังวล น่าหวาดเสียวเป็นอย่างยิ่ง ที่ครูบาอาจารย์มาล่องลับไป ล่องลับไป หมายความว่า ครูบาอาจารย์ซึ่งเป็นที่เคารพเชื่อฟังอย่างยั้งยั้งนั้นล่องลับไป ล่องลับไป ล่องลับไป แล้วไม่มีอาจารย์ชนิดนี้เกิดขึ้นมาแทน ไม่ขึ้นมาแทนที่. แล้วต่อไปมันจะเป็นอย่างไร ท่านทั้งหลายจงคิดดูเถิด ถ้าระลึกนึกได้ ก็จงเตรียมตัวให้พร้อม ในการที่จะช่วย

ตัวเอง หรือว่าจะระลึกนึกถึงครูบาอาจารย์ ที่ล่วงลับไปแล้วนั้น, แล้วพากันประพฤติปฏิบัติเหมือนกับเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ก็แล้วกัน.

แต่ที่นี้ สำหรับลูกเด็ก ๆ เล็ก ๆ ที่เกิดมาทีหลังแล้ว, มันไม่ได้เกิดมาในสมัยที่มีความเคารพครูบาอาจารย์เสียแล้ว มันก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ไม่มีครูบาอาจารย์. นั่นแหละ จงช่วยกันวิตกกังวลเถิด เป็นสิ่งที่น่าหวาดเสียวอย่างยิ่ง ยิ่งกว่าสิ่งใด, ยิ่งกว่าที่จะไม่มีเงินใช้ ไม่มีข้าวกินเสียอีก เพราะว่ามันเป็นเรื่องเสื่อมเสียทางจิตใจ แล้วก็ทำให้โลกนี้ลุกเป็นไฟ ไม่มีใครเย็นอยู่ได้แม้แต่สักคนเดียว.

การที่เด็ก ๆ เกิดมา มีบิดามารดามีครูบาอาจารย์ นี้เป็นของสำคัญมาก. เดียวนี้ก็มีบิดามารดา มีครูบาอาจารย์เหมือนกัน ไม่ใช่ไม่มี แต่มันเปลี่ยนรูปไปมาก มันไม่เป็นบิดามารดาครูบาอาจารย์ ที่เด็ก ๆ เคารพหรือเชื่อฟัง, มันเป็นบิดามารดาครูบาอาจารย์ ที่จะรับใช้เด็ก ๆ หรือกลัวเด็ก ๆ หรือยอมทำตามความต้องการของเด็ก ๆ ไปเสียมากกว่า.

ขอให้ระวังให้ดี ในบรรดาผู้ที่จะมีชีวิตอยู่ เป็นบิดามารดาครูบาอาจารย์ต่อไป. หมายความว่า ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จะต้องเป็นผู้ชักจูงเด็ก ไม่ใช่ปล่อยให้เด็กเป็นผู้ชักจูงตน อย่าได้มีความรัก ความหลง หรือความโง่เขลา จนปล่อยให้เด็กชักจูงตน. จงตั้งตนให้อยู่ในฐานะที่จะเป็นผู้ชักจูงเด็ก ให้

จนได้ โลกนี้จึงจะมีบิดามารดาครูบาอาจารย์เหลืออยู่สืบไปตลอดกาลนาน และเป็นโลกที่จะสงบเย็นได้.

การที่เด็ก ๆ ไม่รู้ว่าเกิดมาทำไม? หรือความดีนั้นคืออะไร? นั่นแหละเป็นอันตรายอย่างยิ่ง. สมัยก่อนนั้น ได้อาศัยชนบธรรมนิยมประเพณีหรือวัฒนธรรมที่ดี จนพูดจាកันติดปาก แม้แต่พลังก็พลังว่า พุทฺโธ ทุกขัง อนิจจัง อนัตตาดังกล่าวแล้ว, วัฒนธรรมหรือประเพณีเหล่านั้นแหละ ทำให้เด็กมีอยู่ในความรู้สึกว่า ความดีอยู่ที่ไหน? ความชั่วอยู่ที่ไหน? เราเกิดมาทำไม?

คนสมัยก่อน อย่างน้อยก็พูดได้พูดเป็นว่า เราจะต้องไปนิพพาน; แต่พอมาถึงสมัยนี้ ไม่มีใครต้องการ แม้แต่คนโต ๆ แล้ว. ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เป็นไปในทางที่น่าหวาดเสียว หมายความว่า จะนำมาซึ่งความทุกข์ทรมานอันลึกซึ้ง ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ยิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยไม่รู้สึกรู้สีกี่ได้ แต่ว่าเป็นความทุกข์อย่างใหญ่หลวง.

มันจะแก้ได้ ก็ตรงที่ อย่าลืมครูบาอาจารย์ จึงทำให้เหมือนกับว่า บิดามารดา ครูบาอาจารย์ โดยเฉพาะท่านอาจารย์เพชร เป็นต้น ได้เคยพูดอะไรไว้ก็คำ ก็พยางค์ ก็ขอให้จำไว้ให้แม่นยำ เพื่อจะเอามาคิดนึกศึกษา, มาพิจารณา, มารักษาไว้ เพื่อประพฤติปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เหมือนกับท่านมีชีวิตอยู่.

ถ้าท่านทั้งหลายทำได้ดังนี้ ก็นับว่าเป็นกุศลอันเลิศ ใน การที่จะมาร่วมกันบรรจุกุศลของท่าน ก็ดี หรือทำบุญกุศล อย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความสามารถ ก็ดี. เราทำทั้งหมดนั้น เพื่อผลอันนี้, เพื่อผลอันนี้ ก็คือ เพื่อผลที่ว่า อาจารย์จะอยู่กะ เราดลอดกาลนาน ไม่มีที่สิ้นสุด. ร่างกายของท่านจะถูกเก็บ ไว้ในฐานะที่สิ้นสภาพมีชีวิต แต่ว่าดวงจิตหรือวิญญาณของ ท่านนั้น *ยังอยู่กับเรา ยังอยู่กับเรา ยังอยู่กับเรา* ตลอดเวลา ไม่มีที่สิ้นสุด เพราะว่าเรายังจำคำทุกคำ ที่ท่านพูดไว้ได้ และเรายังรู้ความประสงค์ของท่านทุกอย่าง ว่าต้องการให้เราทำอะไร.

เรารักษาถ้อยคำเหล่านี้ไว้ รักษาความประสงค์อันนี้ไว้ แล้วก็ทำสืบไปจริง ๆ ให้สมกับที่ว่า วันนี้เรามาแสดงทุกอย่าง ออกมาให้เห็นว่า *เรามีความรัก, มีความกตัญญู, มีความเสียสละ, มีอะไรทุกอย่าง; แต่แล้วอย่าให้เป็นการเพียงแสดงท่าทาง* ขอให้เป็นการแสดงความรู้สึกที่ซื่อสัตย์สุจริต ที่มีอยู่ในจิตใจ แล้วก็ทำไปตามนั้นจริง ๆ.

นั่งพร้อมกันอยู่ที่นี้แล้ว ขอให้ถือว่าเป็นการยืนยันตัวเอง ปฏิญญาตัวเองว่าจะทำเช่นนั้นต่อท่านอาจารย์ หรือว่า มาตั้งสัตย์ปฏิญาณกันเดี๋ยวนี้ก็ได้ ว่าตลอดกาลอันไม่มีที่สิ้นสุด เราจะนึกถึงคำสั่งสอนและความประสงค์ ของท่านอาจารย์ไว้ สำหรับประพฤติปฏิบัติต่อไป อย่าให้รู้ขาดสายได้. ให้พระคุณของท่านคุ้มครองเราอยู่ เช่นเดียวกับเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ หรือยิ่งขึ้นไป เพราะว่าบัดนี้เราสำนึกอะไรได้ มากกว่า

เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่.

เมื่อบิดามารดาครูอาจารย์ดับขันธไปแล้ว คนทั้งหลาย มักจะรู้สึกคุณค่าความดีของท่าน มากกว่าเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ ข้อนี้เป็นความจริง ทุกคนเอาไปคิดไปตรองดูเถิด.

ที่นี่เมื่อได้เห็นว่าคุณอย่างไร, มีความดี มีความเมตตากรุณาอย่างไร แล้วก็ควรจะสนองความต้องการของท่าน ด้วยการทำอะไรให้ตรงตามที่ท่านต้องการ. สรุปความแล้วก็คือว่า ไม่สามารถจะทำความผิดความชั่วอันใดได้เลย เพราะท่านอาจารย์ไม่ต้องการ แต่มีแต่จะทำความดี ความงามทุกอย่างให้เต็มขึ้นมา ตามที่ท่านอาจารย์ต้องการ ทั้งที่ท่านรู้จักและไม่รู้จัก.

เราควรจะทำความดีทุกอย่าง เพื่อบูชาคุณของท่าน อาจารย์ นั่นแหละมันจึงจะเป็นการกระทำที่ซื่อตรง ตรงไปตรงมา ไม่หน้าไหว้หลังหลอก ข้างนอกเป็นอย่างไร ข้างในก็เป็นอย่างนั้น อย่างว่ามีความรู้สึกในบุญคุณของท่าน จึงมาที่นี่. เมื่อเป็นอย่างนี้ มันก็ต้องทำตามที่ท่านต้องการ ไม่ใช่มาเพียงเพื่อให้รดน้ำมนต์, หรือไม่ใช่มาเพียงเพื่อทำพิธีอะไรให้แล้ว ๆ ไป แต่ต้องมาเพื่อตั้งสัตย์ปฏิญาณต่อหน้าสรีระของท่าน ว่า จะทำทุกอย่างตามความประสงค์ของท่านอาจารย์ โดยแน่แท้ทุกคน. เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว บารมีของท่านอาจารย์ จะคุ้มครองคนทั้งบ้านทั้งเมือง หรือทั้งโลก เพราะว่ามันเกี่ยว

เนื่องกัน. เดียวนี้คนทั้งโลก คล้าย ๆ กับว่าอยู่อย่างไม่มีที่พึ่ง.

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า สนาถา ภิกขโว โหถ ภิกษุทั้งหลาย เธอจงเป็นผู้อยู่อย่างมีที่พึ่งเกิด มา อนาถา อย่าเป็นผู้อยู่อย่างไม่มีที่พึ่งเลย, พระพุทธเจ้าท่านแนะ ท่านสอน ท่านขอร้อง ว่าจงอยู่อย่างมีที่พึ่งเกิด อย่าอยู่อย่างไม่มีที่พึ่งเลย.

ทีนี้ลองคิดดูว่า อะไรมันเป็นที่พึ่ง ท่านตรัสว่า ธมฺมทีปา ธมฺมสธฺมา ธรรมเป็นที่พึ่ง ธรรมเป็นดวงประทีป ธรรมเป็นที่พึ่ง, สทฺธมฺโม ครุภาตพุโ พุทธธรรมเป็นสิ่งที่ทุกคนควร จะเคารพ.

การพูดอย่างนี้ มันก็เกี่ยวข้องกันกับครูบาอาจารย์โดยตรง ถ้าเราอยากอยู่อย่างมีที่พึ่ง เราก็ต้องมีความรู้ในธรรม ซึ่งจะทำให้ความเป็นที่พึ่งให้แก่เราได้. ความรู้เหล่านี้ก็ได้มาจากอาจารย์ อาจารย์เป็นผู้ควบคุม ให้เป็นผู้มีธรรม มีการประพฤติธรรม จนเป็นที่พึ่งแก่ตนได้; แม้ว่าธรรมจะเป็นที่พึ่ง แต่ว่าเราก็ต้องอาศัยอาจารย์ เป็นผู้ชี้หนทางแห่งธรรม หรือเป็นผู้ชักจูง ให้คนเข้าถึงธรรม แล้วธรรมก็จะเป็นที่พึ่ง.

เมื่อสิ่งที่เรียกว่าธรรมหรือพระธรรม มีคุณสมบัติสูง สุดอย่างนี้ คนทั้งปวงจึงควรเคารพธรรม แม้พระพุทธเจ้า ทุกๆ พระองค์ ก็ทรงเคารพธรรม. ขอให้ท่านทั้งหลาย คิดดูเถิดว่า พระพุทธเจ้าเป็นบุคคลสูงสุด แต่ก็เคารพธรรม แล้ว

เคารพทุก ๆ พระองค์ด้วย ความสำคัญของธรรมมีอยู่ถึงเพียงนี้ เราจึงต้องสนใจในสิ่งที่เรียกว่าธรรม. และมีได้โดยการเชื่อฟังครูบาอาจารย์ อาจารย์เป็นผู้ชักจูง ดึง จุดบุคคลให้ไปตามหนทางของธรรม, บางครั้งบางครั้งไปถึงกับออกต่อต้านลูกศิษย์ลูกหา ไม่ให้เดินผิดทาง, อาจารย์ทันทะเลาะกับลูกศิษย์ ไม่มีเรื่องอื่น นอกจากเรื่อง ไม่ยอมให้ลูกศิษย์เดินไปผิดทางของธรรม.

ท่านเสียสละมากถึงอย่างนี้ แต่เราก็ไม่เคยนึกกัน ถ้าอาจารย์ขัดคอเรา เราก็กโรธ บางทีเราก็ไม่อยากจะมาหาอาจารย์อีกต่อไป; แต่หานึกไม่ว่า ข้อขัดคอของอาจารย์นั้นคือการจุด การลาก การดึง เข้าไปหาสิ่งที่เรียกว่าธรรม หรือคอยต่อต้านขัดขวาง ไม่ให้เดินออกไปนอกทางของธรรม. ท่านเสียสละเพื่อเราจะเข้าถึงธรรม เพื่อประโยชน์ความสุขของเราเอง ดังนี้.

คนสมัยนี้ยังไม่รู้จักธรรม ก็เช่นเดียวกับเด็ก ๆ ที่เห็นห่างจากครูบาอาจารย์ โลกสมัยนี้จึงเป็นโลกที่ไม่เหมือนกับสมัยที่แล้วมา คือว่าในโลกสมัยที่แล้วมา คนยังถือธรรมเป็นหลัก พอมาถึงสมัยนี้ คนในโลกไม่ค่อยจะถือธรรมเป็นหลัก หรือถึงกับไม่ถือธรรมเป็นหลักเอาเสียเลย ก็มี. เรื่องนี้ท่านทั้งหลายก็จะมองเห็นได้ด้วยตนเอง ไม่ยากนัก ว่าการที่ไม่ถือธรรมเป็นหลักนี้ มีมากขึ้นในโลกอย่างไร, หรือจะดูใน

ทางผลของมัน ก็จะได้เห็นว่า โลกในทุกวันนี้ มีความเดือดร้อน มีความระส่ำระสาย มีความทุกข์ที่เกิดมาจากการเบียดเบียนตนเอง และเบียดเบียนผู้อื่นมากขึ้น ๆ.

เบียดเบียนตนเอง ก็คือ ไม่รู้จักตั้งจิตตั้งใจไว้ ในทางที่จะสงบเย็น เผาตัวเองให้ร้อน เพราะคิดผิด พุตผิด ทำผิด. และที่เบียดเบียนกันจากภายนอก คือคนอื่นมาเบียดเบียนนั้น มันก็มีมากขึ้น ท่านทั้งหลายก็เห็นกันอยู่แล้วว่า มันเป็นอย่างไรมันมีอยู่สักเท่าไร และมันมากขึ้นสักเท่าไร. นี่แหละคือลักษณะหรือเครื่องหมายของการที่ไม่มีธรรม หรือมีธรรมน้อยลงไป.

มนุษย์สมัยนี้ทำสงครามกันกับพระธรรม พุตแล้วก็ฆ่ามัน คือฆ่าหัว หรือไม่น่าเชื่อ ที่อาตมาจะพูดว่า มนุษย์, คนสมัยนี้กำลังทำสงครามกับพระธรรม.

ท่านลองคิดดูว่า คนทำสงครามกับพระธรรมได้อย่างไร? มันก็เข้าใจได้ง่ายๆ ไม่ยากนัก ว่า คนที่เหยียบย่ำธรรม ไม่ประพฤติตามธรรม นั้นแหละคือคนที่ทำสงครามกับพระธรรม. พระธรรมต้องการให้เป็นอย่างนี้ เขาไม่ยอมทำอย่างนี้ เขาทำไปในทางที่ตรงกันข้าม อย่างนี้เรียกว่า ทำสงครามกับพระธรรม, หรือจะพูดเป็นอย่างสมมติ เป็นบุคคลาธิฐาน ก็ว่า ทำสงครามกับพระเจ้า.

คนสมัยนี้กำลังทำสงครามกับพระเจ้ากันอยู่ทั่วไปทั้งโลก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่คนรบราฆ่าฟันกัน เป็นสงครามในระหว่างคนต่อคน มนุษย์ต่อมนุษย์นั้น นั่นก็ยังไม่ใช่สงครามที่ลึกซึ้งอะไร สงครามที่ลึกซึ้งนั้น คือสงครามที่มีอยู่ระหว่างคนกับพระเจ้า. พระเจ้าไม่ต้องการให้คนทำสงครามแก่กันและกัน แต่คนก็กล้าดื้อ กล้าฝืนทำสงครามแก่กันและกัน, นี่คือการทำสงครามกับพระเจ้า.

เพราะฉะนั้นคนที่ทำสงครามแก่กันและกัน จึงต้องได้รับโทษจากพระเจ้า คือมีความทุกข์กันอยู่ อย่างไม่ขาดสายทั้งสองฝ่าย, คู่สงครามทั้งสองฝ่ายนั้น เป็นผู้กล้าทำสงครามกับพระเจ้า พระเจ้าจึงลงโทษให้สาสมกัน คือให้มีความทุกข์กันทั้งสองฝ่าย. จนกว่าเมื่อใดจะปรองดองคืนดีกันได้ นั่นก็คือเลิกทำสงครามกับพระเจ้า พระเจ้าก็จะให้รางวัล คือให้คนทั้งหลายอยู่กันเป็นผาสูก.

ท่านจงไปคิดดูในข้อนี้ให้มาก ว่าคนนี่ละเลยธรรมะ ละเลยพระเจ้า จนทำสงครามกับพระธรรมหรือพระเจ้าเสียเอง ทั้งในยามปกติ และในยามที่มีสงคราม, ในยามปกติที่เขาไม่รบกันนั้น ก็ยังมีมนุษย์ที่ทำสงครามกับพระธรรมหรือพระเจ้า คือฝืนพระธรรม หรือฝืนคำของพระเจ้า.

ที่ฝืนกันมากที่สุดทั่วไปทั้งโลก ก็คือว่า คนสมัยนี้แสวงหาหรือมีไว้เกินกว่าความจำเป็น, เขาต้องการจะให้สวย ให้รวย ให้สนุกสนาน เอรีตอรร้อย เฟลิดเฟลิน ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ไม่มีที่สิ้นสุด. แต่ส่วนพระธรรมหรือพระเจ้า

นั่นบอกว่า อย่าต้องการให้มันมากถึงขนาดนั้นเลย จงต้องการแต่เท่าที่จำเป็น แก่การที่จะเป็นอยู่กันอย่างผาสุกเถิด, ให้ทุกคน ๆ แสวงหาและมีไว้ เท่าที่จำเป็น หรือเหมาะสม หรือสมควร แก่การที่จะมีความสุขกันอยู่ในโลกนี้ ด้วยกันจงทุกคนเถิด.

ที่นี้คนในโลกไม่เชื่อฟัง แสวงหามากมายเกินกว่าความจำเป็น ยิ่งกว่าเป็นมหาเศรษฐีไปเสียอีก และทุกคนกำลังต้องการที่จะเป็นอย่างนั้น. เมื่อทุกคนเป็นอย่างนั้น ต้องการอย่างนั้น มันก็ต้องรบราฆ่าฟันกัน, นี้เรียกว่า มีผลทั้งสิ้นทั้งล่อง. แสวงหาหรือมีไว้เกินความจำเป็นนั้น มันเพิ่มกิเลสตัณหา มันทำให้มีความโลภจัด โกรธจัด มีความอิจฉาริษยาจัด มีการกระทำซึ่งเบียดเบียนกันโดยง่าย, นี้ก็เป็น การทนทุกข์ทรมานอย่างยิ่งอยู่แล้ว เมื่อควบคุมไว้ไม่ได้ ก็ต้องทะเลาะวิวาทกัน หรือทำสงครามกัน.

เพราะฉะนั้น พวกที่แสวงหาเกินความจำเป็นนั้น เป็นผู้ ที่ทำสงครามกันกับพระเจ้าหรือพระธรรม จะต้องมีความเดือดเนื้อร้อนใจ นอนไม่หลับ เป็นโรคเส้นประสาท เป็นวิกลจริต กระทั่งถึงตายในที่สุด. แต่ถ้าผู้ใดมีจิตใจปกติ ไม่มุงมั่นอย่างนั้น กระทำไปตามที่ถูกที่ควรแล้ว ก็ไม่ต้องรับบาปกรรมอันนั้น และบางทีจะร่ำรวยได้ง่าย ๆ โดยไม่ต้องยุ่งยากลำบากด้วยซ้ำไป, นี้เป็นผลรางวัล ของการที่เชื่อฟังพระเจ้า เชื่อฟังพระธรรม.

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่คนรบราฆ่าฟันกัน เป็นสงครามในระหว่างคนต่อคน มนุษย์ต่อมนุษย์นั้น นั้นก็ยังไม่ใช่สงครามที่ลึกซึ้งอะไร สงครามที่ลึกซึ้งนั้น คือสงครามที่มีอยู่ระหว่างคนกับพระเจ้า. พระเจ้าไม่ต้องการให้คนทำสงครามแก่กันและกัน แต่คนก็กล้าดื้อ กล้าฝืนทำสงครามแก่กันและกัน, นี่คือการทำสงครามกับพระเจ้า.

เพราะฉะนั้นคนที่ทำสงครามแก่กันและกัน จึงต้องได้รับโทษจากพระเจ้า คือมีความทุกข์กันอยู่ อย่างไม่ขาดสายทั้งสองฝ่าย, คู่สงครามทั้งสองฝ่ายนั้น เป็นผู้กล้าทำสงครามกับพระเจ้า พระเจ้าจึงลงโทษให้สาสมกัน คือให้มีความทุกข์กันทั้งสองฝ่าย. จนกว่าเมื่อใดจะปรองดองคืนดีกันได้ นั่นก็คือเลิกทำสงครามกับพระเจ้า พระเจ้าก็จะให้รางวัล คือให้คนทั้งหลายอยู่กันเป็นผาสุก.

ท่านจงไปคิดดูในข้อนี้ให้มาก ว่าคนนี้จะละเลยธรรมะ ละเลยพระเจ้า จนทำสงครามกับพระธรรมหรือพระเจ้าเสียเอง ทั้งในยามปกติ และในยามที่มีสงคราม, ในยามปกติที่เขาไม่รบกันนั้น ก็ยังมีมนุษย์ที่ทำสงครามกับพระธรรมหรือพระเจ้า คือฝืนพระธรรม หรือฝืนคำของพระเจ้า.

ที่ฝืนกันมากที่สุดทั่วไปทั้งโลก ก็คือว่า คนสมัยนี้แสวงหาหรือมีไว้เกินกว่าความจำเป็น, เขาต้องการจะให้สวย ให้รวย ให้สนุกสนาน เอรีดอรร้อย เพลิดเพลิน ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ไม่มีที่สิ้นสุด. แต่ส่วนพระธรรมหรือพระเจ้า

นั่นบอกว่า อย่าต้องการให้มันมากถึงขนาดนั้นเลย จงต้องการแต่เท่าที่จำเป็น แก่การที่จะเป็นอยู่กันอย่างผาสุกเถิด, ให้ทุกคนๆ แสวงหาและมีไว้ เท่าที่จำเป็น หรือเหมาะสม หรือสมควร แก่การที่จะมีความสุขกันอยู่ในโลกนี้ ด้วยกันจงทุกคนเถิด.

ทีนี้คนในโลกไม่เชื่อฟัง แสวงหา มากมายเกินกว่าความจำเป็น ยิ่งกว่าเป็นมหาเศรษฐีไปเสียอีก และทุกคนกำลังต้องการที่จะเป็นอย่างนั้น. เมื่อทุกคนเป็นอย่างนั้น ต้องการอย่างนั้น มันก็ต้องรบราฆ่าฟันกัน, นี้เรียกว่า มีผลทั้งสิ้นทั้งล่อง. แสวงหาหรือมีไว้เกินความจำเป็นนั้น มันเพิ่มกิเลสตัณหา มันทำให้มีความโลภจัด โกรธจัด มีความอิจฉาริษยาจัด มีการกระทำซึ่งเบียดเบียนกันโดยง่าย, นี้ก็เป็น การทนทุกข์ทรมานอย่างยิ่งอยู่แล้ว เมื่อควบคุมไว้ไม่ได้ ก็ต้องทะเลาะวิวาทกัน หรือทำสงครามกัน.

เพราะฉะนั้น พวกที่แสวงหาเกินความจำเป็นนั้น เป็นผู้ ที่ทำสงครามกันกับพระเจ้าหรือพระธรรม จะต้องมีความเดือดเนื้อร้อนใจ นอนไม่หลับ เป็นโรคเส้นประสาท เป็นวิกลจริต กระทั่งถึงตายในที่สุด. แต่ถ้าผู้ใดมีจิตใจปกติ ไม่มุงมันอย่างนั้น กระทำไปตามที่ถูกที่ควรแล้ว ก็ไม่ต้องรับบาปกรรมอันนั้น และบางทีจะร่ำรวยได้ง่ายๆ โดยไม่ต้องยุ่งยากลำบากด้วยซ้ำไป, นี้เป็นผลรางวัล ของการที่เชื่อฟังพระเจ้า เชื่อฟังพระธรรม.

ในที่สุดผู้ที่มัวเมาอยู่ด้วยความสุข ทางรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ไม่ลืมหูลืมตา ไม่มีสร้างไม่มีซา, นี่ก็คือผู้ที่ทำสงครามกับพระเจ้า. พระเจ้าไม่ต้องการให้คนเกิดมาโง่ถึงขนาดนั้น, ลองคิดดูให้ดีว่า พระธรรมไม่ได้ต้องการให้คนโง่ถึงขนาดนั้น ต้องการให้คนอยู่ด้วยความเป็นปกติสุข มีความสะอาด สว่าง สงบ พอสมควรแก่อัตภาพ. เดียวนี้คนก็ไปบูชาเหยื่อทางอายตนะ ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ที่เป็นเรื่อง กามารมณ์ ไม่มีที่สิ้น ไม่มีที่สุด, นี่ก็คือการทำสงครามกันกับพระธรรมหรือพระเจ้า.

ที่นี้เราดูต่อไป โดยไม่ต้องเกรงใจใคร ว่าคนทุกคนในโลกทุกประเทศ ไม่เฉพาะประเทศไหน ทุกประเทศในโลก เขาก็เตรียมกันไปในทางที่จะเบียดเบียนกัน เอาเปรียบกัน เช่น ว่ามีการตระเตรียมทางทหารกันทุกประเทศ, มีการตระเตรียมทางเศรษฐกิจกันทุกประเทศ, มีการตระเตรียมทางการเมืองกันทุก ๆ ประเทศ.

แต่แล้วตระเตรียมเพื่ออะไรกัน? มันตระเตรียมเพื่อความโลภโมโทสัน ตระเตรียมเพื่อจะเอามาให้มาก เพื่อจะกวาดล้อมเอาของผู้อื่นมาเป็นของตัวเอง, หรือเพื่อจะรวมหมู่รวมพวกกัน ต่อสู้ฝ่ายตรงกันข้าม แล้วเอามาแบ่งกัน. อย่างนี้เรียกว่า เป็นผู้ที่ทำสงครามกันกับพระเจ้า ทำสงครามกันกับพระธรรม เพราะว่าพระเจ้าไม่ต้องการให้ทำอย่างนั้น พระธรรมก็ไม่ต้องการให้ทำอย่างนั้น แต่มนุษย์ก็ยังคงทำ

เรียกว่ามนุษย์นี้เตรียมพร้อมอยู่เสมอ ที่จะเอาเปรียบผู้อื่น. ท่านจะนึกว่ามันเป็นคำด่า หรือคำสบประมาท หรืออะไรก็ตามที แต่เอาตมาจะยืนยันอยู่ว่า มนุษย์นี้เตรียมพร้อมอยู่เสมอ เพื่อจะเอาเปรียบผู้อื่น.

ทุกคนลองตรวจสอบตัวเองดู ว่าเตรียมพร้อมอยู่เสมอที่จะเอาเปรียบผู้อื่นหรือไม่? แล้วมีกี่คน ที่เตรียมพร้อมที่จะเสียสละให้ผู้อื่น? แล้วมันมีกี่คน ที่เตรียมพร้อมที่จะเอาเปรียบผู้อื่น ทุกกระเปียดนี้? นี้ผู้เตรียมพร้อมที่จะเอาเปรียบผู้อื่น ทุกกระเปียดนี้ คือผู้ที่ทำสงครามกับพระธรรม ทำสงครามกันกับพระเจ้า, เหยียบย่ำพระธรรม เหยียบย่ำพระเจ้า, กล่าวคือ กล่าวถึง กล่าวฝ่าฝืน พระธรรมหรือพระเจ้า.

คำว่าเอาเปรียบผู้อื่นในที่นี้ หมายความว่า เตรียมพร้อมที่จะได้ประโยชน์มาเป็นของตน แทนที่จะให้ผู้อื่นได้ และพร้อมที่จะเอามาเป็นของตน โดยไม่ต้องคิดถึงผู้อื่น. ดูผิว ๆ เฝิน ๆ ก็คล้าย ๆ กับว่า ไม่เป็นอย่างนั้นเลย แต่ถ้าดูให้ลึกซึ้งลงไปแล้ว จะเห็นว่า ทุกคนพร้อมที่จะเป็นอย่างนั้น เว้นเสียแต่จะมีสิ่ง ๆ หนึ่งเข้ามาแทรกแซง คือสิ่งที่เรียกว่า ธรรมะนั้นเอง.

ธรรมะที่ท่านอาจารย์ของเราเคยพร่ำสอนนั่นเอง ว่า เห็นแก่มันบ้าง, สงสารมันบ้าง, อย่าเอาเปรียบมันเลย จะเป็นคำที่ท่านอาจารย์เคยพูดแล้ว ไม่น้อยกว่าร้อย ๆ ครั้ง หรือพัน ๆ

ครั้ง. ถ้าสิ่งนี้เกิดขึ้นในจิตใจของผู้ใด มันก็เอาเปรียบผู้อื่นไม่ได้ พร้อมทั้งจะเสียสละให้ผู้อื่นอยู่เสมอไป. ข้อนี้จะมองเห็นได้ หรือพิสูจน์ได้ง่ายๆ โดยมองดูกันต่อไป ว่ามนุษย์นี้มีแต่ความหมายมั่นว่า ตัวกูและของกู แม้จะไม่พูดออกมาทางปากเป็นศัพท์เป็นเสียง แต่ในจิตใจมันก็มีความสำคัญมั่นหมาย ว่าตัวกู ว่าของกูอยู่เสมอ จนกระทั่งถูกลิงด่า.

อาตมาขอบเล่านิทานเรื่องลิงด่า ไม่กลัวว่าใครจะเบื่อ เพราะฉะนั้นวันนี้ก็ต้องเล่าอีก: ว่า มีลิงพระโพธิสัตว์อยู่ในป่า ถูกจับมาถวายพระเจ้าแผ่นดิน เลี้ยงไว้ดูเล่นในสวนอุทยาน. พอเวลาว่างไปๆ พอสมควรแล้ว พระเจ้าแผ่นดินก็เบื่อ บอกว่าเอาลิงตัวนี้ไปปล่อยกลับไปในป่าเถิด คนใช้ก็เอาลิงโพธิสัตว์นั้นกลับไปปล่อยที่ในป่าตามเดิม. ลิงลิงบริวารทั้งหลายก็มาเยี่ยมมาถาม ว่าเมื่อท่านไปอยู่ในเมืองมนุษย์นั้นมีอะไรบ้างที่น่าสนใจ? ลิงโพธิสัตว์ก็ตอบว่า ไม่มีดอก อย่าถามเลย เรื่องนี้อย่าถามเลย บริวารก็รีบเร่งว่าจงเล่าเถิด มันต้องมีแน่ๆ. พระโพธิสัตว์ทนไม่ได้ ก็บอกว่า ในเมืองมนุษย์นั้น ทั้งกลางวันและกลางคืน มีแต่เสียงว่าเงินของกู ทองของกู ลูกของกู เมียของกู ผัวของกู. พระโพธิสัตว์พูดไม่ทันจบ ลิงบริวารทั้งหลายก็ลุกขึ้นฮือไปที่ลำธาร ไปล้างหู บอกว่าหูฟังสกปรกเสียแล้วในวันนี้ เพราะได้ยินคำอย่างนี้.

นี่นิทานนี้ไม่ใช่นิทานชาวบ้านพูด มีอยู่ในพระคัมภีร์ ส่วนที่เรียกว่าคัมภีร์ชาดก ไปหาอ่านโดยพิสดารก็ได้ แสดงไว้

ในลักษณะที่ทำให้เรามองเห็นได้ว่ามนุษย์ตกอยู่ในสภาพที่ลึงด่า ด้วยการล้างหู อยู่ทุกวันทุกคืน. ใครจะรู้จักเจ็บหรือไม่รู้รู้จักเจ็บ ก็ไปคิดดูเอาเองเถิด ว่ามนุษย์นี้ตกอยู่ในสภาพที่ถูกลึงด่า ด้วยการล้างหู อยู่ทุกวันทุกคืน เพราะพูดว่า เงินของกู ทองของกู ลูกของกู เมียของกู ผัวของกู จนไม่รู้ว่าจะกี่ร้อยอย่าง พันอย่าง, นี่มันเป็นโจรปล้นธรรมชาติ มนุษย์เหล่านี้เป็นโจรปล้นธรรมชาติ.

ถ้าใครมีปัญหาสักหน่อย ก็จะทำให้เห็นว่า สิ่งทั้งปวงบรรดามีอยู่ในโลกนี้หรือโลกไหนก็ตาม มันเป็นของธรรมชาติ ไม่ใช่ของใคร. แต่มนุษย์โง่เขลาเบาปัญญาเหล่านี้ ไปปล้นเอามาเป็นของกู ที่นาของกู ที่สวนก็ของกู ป่านี้ก็ของกู อะไรมิดก็ของกู อะไร ๆ ก็ของกู นี้เรียกว่าเป็นโจรปล้นธรรมชาติ เอามาเป็นของกู เพราะฉะนั้นจึงล้างหูใส่หน้าให้ เป็นการด่าว่ามนุษย์มีเท่านี้เอง ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้.

เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลาย จงระวังให้มาก ในการที่จะเกิดความสำคัญมันหมาย ว่าตัวกูของกู. ท่านอาจารย์จะต้องเคยห้ามอยู่ตลอดเวลา ว่าอย่ายึดมันถือมัน ด้วยกิเลส ตัณหา อุปาทาน ว่าตัวเรา ว่าของเรา หรือว่าตัวกู ว่าของกู ดังนี้ เป็นแน่. เตี่ยฉันนี่มนุษย์เป็นโจรปล้นธรรมชาติกันไปหมดแล้ว อะไรก็ของกู แล้วก็ของกูมากขึ้น จนเอาเปรียบผู้อื่น จนฆ่าฟันผู้อื่น เพื่อจะเอาของผู้อื่นมาเป็นของตัวเอง, นี้เรียกว่าเป็นการทำสงครามกับพระเจ้า หรือพระธรรม.

การศึกษาของมนุษย์ในโลกสมัยนี้ ก็เป็นทาสของกิเลส ตัณหา คือจัดการศึกษาไปตามกิเลสตัณหาของมนุษย์นั้น เพื่อประโยชน์ทางวัตถุ คือความสุขทางเนื้อหนังอย่างเดียว, ไม่รู้จักพระธรรม ไม่รู้จักพระเจ้า. ให้เรียนถึงมหาวิทยาลัย หรือยอดมหาวิทยาลัยไหน มันก็ไม่รู้จักพระธรรม ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าการศึกษานี้ มันจัดไปแต่ในทางได้มาซึ่งวัตถุ เพื่อเอามาเป็นตัวกู เพื่อเอามาเป็นของกู. นี่แหละ คือข้อที่มนุษย์กำลังทำสงครามกันอยู่กับพระเจ้า, มนุษย์ทั้งโลก กำลังทำสงครามกันอยู่กับพระเจ้า หรือกับพระธรรม แล้วมนุษย์จะมีความสุขได้อย่างไร, เรียกว่ามหาสงครามมันเกิดอยู่ระหว่างมนุษย์กับพระเป็นเจ้าอยู่ตลอดเวลาแล้ว โลกนี้มันจะมีความสุขได้อย่างไร.

ข้อที่ว่าองค์การโลก องค์การนั้นองค์การนี้ องค์การโลกนั้น ๆ นั้นแหละ อวดอ้างว่าจะจัดให้โลกนี้มีสันติภาพ มันก็เป็นของนำหัวเราะเยาะอย่างเด็กอมมือ; มนุษย์จะจัดโลกนี้ให้มีสันติภาพได้อย่างไร ในเมื่อการสงครามนี้ มันมีอยู่ระหว่างมนุษย์กับพระเป็นเจ้า ไม่ใช่ทำสงครามกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์. ท่านลองคิดดูให้ดี มันทำสงครามกันอยู่ระหว่างมนุษย์กับพระเป็นเจ้า แล้วมนุษย์ไหนจะมีปัญญาจัดสงครามนี้ให้ออกไปได้; เว้นไว้แต่ว่า มนุษย์จะหันหน้าไปคืนดีกับพระธรรมหรือพระเจ้า เสียให้ถูกต้องเท่านั้นเอง แล้วพระเจ้าหรือพระธรรม ก็จะบันดาลให้เกิดสันติสุขขึ้นในโลกนี้.

การศึกษาของมนุษย์ในโลกในปัจจุบันนี้ ไม่เป็นไปเพื่อหันไปหาพระธรรมหรือพระเจ้ากันเสียเลย มีแต่จะให้เหินห่างออกไป มันจึงได้รับความทุกข์มากมายกันถึงขนาดนี้.

ท่านอาจารย์ของเรา ไม่เคยสอนอย่างนี้ ไม่เคยสอนให้หันหลังให้พระธรรมหรือพระเจ้า เคยสอนให้หันหน้ามาหาพระธรรม, ให้เชื่อพระพุทธ ให้เชื่อพระธรรม ให้เชื่อพระสงฆ์, ให้ตั้งตนอยู่ในการไม่ยึดมั่นถือมั่นอะไร ว่าเป็นตัวเราหรือเป็นของเรา, ให้มองเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อยู่เป็นประจำ เพื่อว่าจะไม่ไปโง่ไปหลง หมายถึงมันปั้นมือว่า นั่นนี่เป็นตัวกู ของกู จนถูกปลิงล้างหูใส่หน้า ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น.

ทีนี้ดูให้ดีต่อไปอีกว่า มนุษย์นี้กำลังทำสงครามกันอยู่กับพระเจ้า แล้วมาอวดอ้างว่า จะจัดโลกนี้ให้มีสันติภาพ, มนุษย์สมัยนี้ทำลายธรรมะ ทำลายความประสงค์ของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นทุกที, มีความเห็นแก่ตัวมากยิ่งขึ้นทุกที, มีความเดียดร้อนมากยิ่งขึ้นทุกที ท่านจงดูให้ดี ว่ามันมากขึ้นทุกทีอย่างไร?

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุด ก็คือการศึกษา ที่จัดไปในทางให้ไม่รู้จักพระเจ้าหรือพระธรรม แม้แต่จะจัดการกีฬา ก็จัดไปเพื่อให้คนเห็นแก่ตัว, ในสนามกีฬาที่แข่งขันกันระหว่างชาติ ระหว่างประเทศนั้น ก็มีการชกต่อยกัน ในหมู่นักกีฬานั้นเอง. ท่านลองคิดดูเถิดว่า นักกีฬาที่มีเกียรติมาจากต่างชาติ ต่าง

ประเทศ ก็มาชกต่อยกันในสนามกีฬา นั่นเอง ทั้งที่พูดว่า กีฬามีไว้เพื่อฝึกหัดความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา แต่แล้วก็มาชกต่อยกัน เพราะถือเรื่องเกียรติของกู, เรื่องชื่อเสียงของประเทศของกู อะไรเหล่านี้ ทั้งนั้น นักกีฬาจึงชกต่อยกัน ไม่เหมือนกับนักกีฬา ในสมัยที่เขาไม่มีความเห็นแก่ตัวจัดอย่างนี้.

แม้อย่างนี้ก็เรียกว่า มนุษย์กำลังกล้ำลองตีกับพระธรรมหรือพระเจ้า กำลังทำสงครามกับพระเจ้า อย่าเล่นกีฬา นอนเสียให้สบายที่บ้านดีกว่า เพราะมันไม่เพิ่มความเห็นแก่ตัว. พอลงไปในสนามกีฬา มันก็เพิ่มความเห็นแก่ตัว ไม่ได้ตั้งใจก็ชกต่อยกัน อย่างนี้เรียกว่า อย่าเล่นกีฬาชนิดนั้นเสียเลยจะดีกว่า ชี้นลงไปเล่น ก็มันเป็นการทำสงครามกับพระเจ้าอีกต่อไป อย่างแน่นอน. นี่แหละเรียกว่า มนุษย์ทำสงครามกับพระธรรมหรือพระเจ้า ไปเสียหมดทุกหัวระแหง ทุกอย่างทุกทาง.

จะดูกันให้ใกล้เข้ามา ก็คือ เรื่องช่วยเหลือเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกัน, การช่วยเหลือเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกัน เขาถือกันว่าเป็นความดี เราก็ยอมรับว่าเป็นความดี. แต่ว่าการที่ช่วยเหลือเอื้อเฟื้อกัน เพื่อเอาเกียรติเอาหน้าอะไรอย่างนี้ มันไม่ใช่ความช่วยเหลือที่ถูกต้อง, ทำบุญเอาหน้าแต่อ้างว่าเพื่อพระธรรม ทำบุญเพื่อพระธรรม ทำบุญเพื่อพระเจ้า แต่ที่แท้ก็ทำบุญเพื่อเอาหน้า เอาเกียรติของตัวเอง อย่างนี้ก็เรียกว่า ทำสงครามกับพระเจ้า. แต่ถ้าว่าช่วยเหลือเอื้อเฟื้อกัน เพื่อชื่อเขามาเป็น

พวก แล้วยกพวกไปข่มเหงผู้อื่น อย่างนี้มันก็ยิ่งเป็นการทำ
สงครามกันกับพระเจ้า.

เพราะฉะนั้นให้ระวังให้ดี ๆ สำหรับสิ่งที่เรียกกันว่าความ
ช่วยเหลือ ความช่วยเหลือนี้มันคืออย่างไรกันแน่? ถ้าเป็น
ความช่วยเหลือเพื่อเอาหน้าเอาตา หรือเพื่อซื้อคนอื่น มาเป็น
พวกของตัวเองแล้ว ความช่วยเหลือนี้เรียกว่า การทำสงคราม
กับพระเจ้า. พระเจ้าไม่ต้องการให้ทำอย่างนี้ พระธรรมไม่
ต้องการให้ทำอย่างนี้ ต้องการให้คนเสียสละบริจาคออกไป
ด้วยความบริสุทธิ์ใจ. ท่านอาจารย์ของเราที่สอนอย่างนี้ ให้
เสียสละออกไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่ใช่ซื้อเอาเขามาเป็น
พวกเรา เหมือนที่เขาทำกันอยู่ในสมัยนี้ นั่นมันเป็นการสมคบ
กัน ทำสงครามกันกับพระเจ้า. ขอให้คิดดูให้ดีเถิดว่า คน
กำลังทำสงครามกันกับพระเจ้ามักขึ้นเท่าไร.

ที่นี้เมื่อมนุษย์ตกเป็นทาสของวัตถุ ของกิเลสเนื้อหนัง
มากขึ้นแล้ว ก็ยิ่งทำสงครามกันกับพระเจ้ามายังยิ่งขึ้นไปอีก.
ข้อนี้จะรู้ได้ ในเรื่องอันเกี่ยวข้องกับจริยธรรมหรือศีลธรรม
เดี๋ยวนี้คนหลงไหลเรื่องลามกอนาจาร ไม่เห็นแก่ศีลธรรมมาก
ขึ้นทุกที, แก่ไขกฎเกณฑ์ทางศีลธรรมเสียใหม่ ให้กลายเป็นไม่
ลามกอนาจาร, การแต่งเนื้อแต่งตัว ซึ่งไม่เคยมี ก็มีขึ้นมา ใน
ลักษณะที่เรียกว่า คนสมัยโบราณเห็นแล้ว ก็จะต้องวังหนี.

มนุษย์หลอกลวงตัวเอง ให้เป็นเครื่องเล่นในทาง

กามารมณ์แก่กันและกันเอง มากขึ้นทุกที เพราะฉะนั้นเครื่อง
นุ่งห่มของสตรี จึงสั้นเข้าๆ สั้นเข้าทุกปีๆ เพราะว่ามีมนุษย์ทำ
สงครามกันกับพระเจ้า ในลักษณะอย่างนี้, กล้าลองดีกับ
พระธรรมอย่างนี้ มันก็มีเรื่องวุ่นวายในโลกมากขึ้นเท่านั้น ไม่
มีทางที่จะเป็นอย่างอื่นได้.

ขอให้คิดกันดูเสียใหม่ ในทางที่จะไม่ทำสงครามกัน
กับพระเจ้า. การทำสงครามกันกับพระเจ้านั้น มันคือการตบ
หน้าตัวเอง, ถ้าทำสงครามกับพระเจ้าเท่าไร มันก็ยิ่งเป็น
การตบหน้าตัวเอง เชือดคอตัวเอง ขุดหลุมฝังตัวเอง มากขึ้น
เท่านั้น. ขออย่าได้กล้าคิดไป ในทำนองที่จะทำสงครามกัน
กับพระเจ้าหรือพระธรรม ให้คิดเสียใหม่ ให้ถอยหลังกลับมา
ในทางที่จะเคารพนับถือบูชาพระเจ้า หรือพระธรรม. ท่าน
อาจารย์ของเราต้องการอย่างนี้, อาตมายืนยันว่า ท่านอาจารย์
ต้องการอย่างนี้ เมื่อท่านทั้งหลายยังมีความกตัญญูต่อท่าน
อาจารย์อยู่ ก็จงประพฤติกระทำ ให้ตรงตามความประสงค์
ของท่านอาจารย์.

ท่านทั้งหลาย อย่าได้กล้าทำตนเป็นคู่สงครามกันกับ
พระธรรม หรือพระเจ้าเลย, จงบูชาพระธรรม ในฐานะเป็นสิ่ง
ที่สูงที่สุด แม้แต่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ก็บูชาธรรม เคารพ
ธรรม, จงเห็นแก่ธรรม, แล้วจงเป็นอยู่ให้ถูกต้องตามทำนอง
คลองธรรม การกินอาหารก็ดี, การแต่งเนื้อแต่งตัวก็ดี, การอยู่
อาศัยก็ดี ทุกๆ อย่างของการเป็นอยู่นั้น ให้ประกอบไป

ด้วยธรรม.

การประกอบไปด้วยธรรมนี้ ไม่ยากที่จะเข้าใจ พระพุทธเจ้าท่านได้ตรัสไว้ว่า ให้ดำเนินไปอย่างพอเหมาะพอ สมอย่างเรียกว่า กินดีอยู่ดี อย่างนี้เรียกว่าถูกต้องตามธรรม หรือไม่? ลองคิดดู ถ้าว่ากินดีอยู่ดี มันเตลิดเปิดเปิงออกไป จนต้องมีเงินใช้ ต้องมีอะไรมากมายเกินไปแล้ว มันไม่ ถูกตามธรรม. พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า จงกินอยู่ให้พอดี *มตตญฺญตา จ ภตฺตสฺมี* กินอยู่พอดี ถ้าอย่างนี้มันจะเป็นไป เพื่อธรรม เพื่อพระธรรม ตามความประสงค์ของพระเจ้า.

แต่ถ้าว่า กินดีอยู่ดีขยายออกไป จนไม่มีที่สิ้นสุด จนว่า ทุก ๆ คนจะต้องมีนั่นมีนี่ เต็มไปทั้งบ้านทั้งเรือนอย่างนี้แล้ว มันก็เป็นการหลอกลวง, เป็นการทำสงครามกับพระธรรม ด้วยการหลอกลวง. หมายความว่า เป็นเหยื่อของกิเลส ตก เป็นทาสเป็นบ่าวของกิเลส ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย มากเกินไป, มีอาการที่เรียกว่า หลงไหลมัวเมาใน กามคุณ หรือในกามารมณ์ ที่เรียกกันว่ากินดีอยู่ดี; แต่ถ้า เปลี่ยนเป็นกินดีอยู่พอดี มันก็ไม่มีทางจะผิดเลย.

อาตมาหลายครั้งยืนยันว่า ท่านอาจารย์ของเรา ต้องการให้ ท่านทั้งหลายทำตามที่พระพุทธเจ้าสอนว่า จงกินอยู่พอดี อย่าให้ถึงกับกินดีอยู่ดี อย่างไม่มีที่สิ้นสุด. ที่หมายมันปั้นมีอกัน มีนั่นแล้วจะมีนี่, จะมีตุ๋เย็น, จะมีอะไรเรื่อยขึ้นไปในเรื่อง

การกิน. อย่างนี้มันก็คือคนบ้า เพราะว่าทุกคนไม่อาจมีอย่างนั้นได้ และขึ้นไปมีอย่างนั้น มันก็เป็นเรื่องวุ่นวายมากไปกว่าเดิม เพราะว่ามันเกินความจำเป็น. จงมี จงกิน จงใช้ จงแต่งตัว จงอะไรต่างๆ เท่าที่เหมาะสม เท่าที่จำเป็น อย่าให้เกินกว่าความจำเป็น, แล้วจะเรียกว่า ทำถูกต้องตามความประสงค์ของท่านอาจารย์.

ท่านอาจารย์มีความประสงค์อย่างเดียวกันกับพระพุทธเจ้า หรือพระธรรม หรือพระเจ้า ต้องการให้มนุษย์เป็น, ท่านอาจารย์เป็นเพียงสื่อที่รับมอบคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า หรือของพระธรรมมาสู่เรา เป็นสื่อระหว่างเรากับพระธรรมหรือพระเจ้า ท่านจึงพูดหรือสอนเหมือนกับพระธรรมต้องการ หรือพระพุทธเจ้าต้องการ. เราจงเคารพบูชาท่าน ด้วยการทำตาม ก็จะได้ชื่อว่า เป็นผู้กตัญญูกตเวทิต่อท่าน.

วันนี้ทุกคนมาด้วยความกตัญญู ถ้ามาด้วยความหวังอย่างอื่น ก็เปลี่ยนเสียเถิด จงเปลี่ยนเป็นว่า มาด้วยความกตัญญูต่อท่านอาจารย์, แล้วก็พยายามที่จะทำตนให้สมกับผู้ที่กตัญญู คือรู้ว่าท่านอาจารย์ต้องการอย่างไร ก็จะทำอย่างนั้น.

ในที่สุดก็จะมาพบกันตรงที่ว่า จะเว้นเสียจากการทำสงครามกับพระธรรม อย่างกล้าลองดีทำสงครามกับพระธรรมเลย จงยอมแพ้แก่พระธรรม, จงถือเอาพระธรรมเป็นที่พึ่ง เป็นสรณะของตน, มีความเคารพต่อพระธรรม ให้สูงสุด เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าทุกองค์เคารพพระธรรมเถิด. แล้ว

บุญกุศลอันใด ที่เกิดขึ้นจากการนี้ ก็จงพร้อมใจกัน อุทิศส่วน
กุศลนี้แก่ท่านอาจารย์ เพื่อประโยชน์สมควรแก่คติวิสัยของ
ท่าน เป็นลำดับๆ ไปเทอญ.

ในที่สุดก็จะได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพุดติตรง ตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสว่า อยู่อย่างมีที่พึ่ง มีธรรมะเป็นที่พึ่ง, มี
ธรรมะเป็นดวงประทีป, มีธรรมะเป็นหนทาง ตามที่พระพุทธ-
เจ้าท่านต้องการ, แล้วเคารพพระธรรมอยู่ ทุกทิพาราตรีกาล.

ธรรมเทศนาสมควรแก่เวลา เหว่ ก็มีด้วยประการฉะนี้.

พระพรหมมุนี ฐ. ป. พ. ส. ส. พ. พ. ส. ๙
พรหมคุณวิมล กุศล ส. พ. พ. ส. ๙
เนติ ส. พ. พ. ส. ๙
บ. พ. พ. ส. ส. พ. พ. ส. ๙
ก. พ. พ. ส. ส. พ. พ. ส. ๙
ก. พ. พ. ส. ส. พ. พ. ส. ๙
ก. พ. พ. ส. ส. พ. พ. ส. ๙

ความเกิด

ความเอ๋ย ความเกิด

จงดูเถิด ยากเข็ญ เป็นไฉนฯ

เจ็บปวดทั้ง แม่ลูก เหมือนถูกไฟ

เพื่ออะไร กันแน่ ลองแก้ม่า

เกิดเพื่อกิน เพื่อเล่น หรือเพื่อหลับ

หรือเพื่อรับ มรดก กระจ่างหนา

หรือเกิดเพียง เพื่อเติบโต เช่นโคผา

ส่วนตัวว่า เกิดเพื่อก่อ บ่อบุญเอ๋ย.

ความเจ็บไข้

ความเอ๋ย ความเจ็บไข้

เมื่อยามใด มันมีไว้ ทุกข์กันเล่น เช่นนั้นหรือ?

อ้อ มิใช่, จก มีไว้ เพื่อฝึกปรือ

ให้รื้อรื้อ ความรู้ ขึ้นสู่ตน

ขบคิดคืออย่างงาน นานๆ ผ่านมาครั้ง

คิดดูมั่ง วันสบาย มากหลายหน

ถ้ามิชอบ แก่เจ็บตาย และว้ายวน

จงรีบค้น พระนิพพาน อย่าคร้านเอะ

ความแก่

ความเอ๋ย ความแก่

เป็นเพื่อนแท้ ของความตาย ไม่น่ายหืน

เมื่อความแก่ ล่วงกาล ฆ มานานปี

ก็มอบเวน หน้าที่ ให้ความตาย

ไม่ยกเว้น ใครๆ ไม่ลำเอียง

มิให้ใคร หลีกเลี่ยง หรือเถียงได้

เพราะฉะนั้น เราท่าน ทั้งหญิงชาย

รีบทำดี ก่อนตาย ให้มากเอ๋ย.

ความรู้สึก

๑ ความเอ๋ย ความรู้สึก

๒ ได้สำนึก เมื่อใกล้ ตายนี้หนอ

๓ เวลาเหลือ น้อยกระไร แทบไม่พอ

๔ มัวรื้อร่ เห็นจะแย้ แน่ละเรา

๕ ทำอย่างใด ใจเย็น แสนจะเย็น

๖ ต้องรีบฟื้น ใสตัว ไม่มัวเวลา

๗ พบให้ได้ ก่อนตาย ไม่ตายเปล่า

๘ ไม่เกิดเปล่า เปลืองเปล่า นะเราเอ๋ย.

ความตาย

ก ความเอ๋ย ความตาย

สิ้นชื่อหาย เพราะไม่มี ความดีเหลือ
คือตายเน่า ตายนอน เป็นบ่อนเปื้อน
น่าเหม็นเปื้อน ตายเช่นนี้ ดีอะไร?

ข ถ้าตัวตาย ไร้ลาย ให้โลกเห็น

ก็เหมือนเป็น อยู่คู่หล้า อย่าสงสัย

ตายแต่เปลือก เชื้อในอยู่ คูโลกไป

ค เป็นประโยชน์ แก่ใครๆ ไม่สิ้นเอ๋ย.

ความไม่เกิด

ความเอ๋ย ความไม่เกิด

เพราะความรู้ อันประเสริฐ ไม่ไหลหลง
รู้ว่าเกิด มาเพื่อเรียน ให้รู้ตรง-
ที่ไม่หลง ไหลเกิด เติลิตไป

ความเยือกเย็น สูงสุด หยุดอยู่ที่
ความไม่มี เหตุให้ ไปเกิดใหม่
ถ้ามีเหตุ ให้เกิด อยู่เพียงใด
ต้องเกิดไป ทนไป ไม่เว้นเอ๋ย.

รายชื่อหนังสือ ชุดหมุนดัล

อันดับ	เรื่อง	พิมพ์ครั้งที่	อันดับ	เรื่อง	พิมพ์ครั้งที่	อันดับ	เรื่อง	พิมพ์ครั้งที่
๑.	พระพุทธคุณค่ากลอน	๔		อยู่ ณ ที่นั่นเอง. เมื่อไม่		๔๔.	การเห็นพระพุทธรเจ้า	
๒.	การศึกษาคืออะไร?	๑		รู้จักตัวเอง ก็ไม่รู้ว่าคน			พระองค์จริง และ	
๓.	การทำงานคืออะไร?	๑		ควรจะมีหน้าที่อะไร	๑		พระพุทธรเจ้ามีอยู่ใน	
๔.	ทรัพย์สินสมบัติคืออะไร?	๑	๒๔.	ความเป็นพระอรหันต์	๑		ทุกหนทุกแห่ง	๑
๕.	สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตมนุษย์	๑	๒๕.	ธรรมะคุ้มครองโลก	๑	๔๕.	ชีวิตที่ไม่เสียชาติเกิด	๑
๖.	ปัญหาที่เกิดจากการ		๓๐.	ศุภของชีวิต กับ เสน่ห์		๕๐.	หลักเกณฑ์ที่จะช่วยโลก	
	ศึกษาไม่สมบูรณ์แบบ	๑		ของศุภ	๑		ให้รอดอยู่ได้	๑
๗.	ปาวณา และธรรมะใน		๓๑.	กระแสนแห่งชีวิตเป็นสิ่ง		๕๑.	เลิกอาฎานแล้วมาอยู่กับ	
	ฐานะสิ่งที่ต้องศึกษา	๑		ต้องรู้จัก	๑		อดัมมชคา	๒
๘.	ชาติในปฏิภังจสมุปบาท	๑	๓๒.	สิ่งแรกที่จะต้องรู้จักนั้น		๕๒.	ความไม่เห็นแก่ตัว	
๙.	ทางออกที่ ๓ แห่งยุค			คือความทุกข์	๑		และความสูงสามระดับ	๑
	ปัจจุบัน	๑	๓๓.	การหมดความเห็นแก่ตัว		๕๓.	อาร์มกถาของกาลสิก	
๑๐.	การบวชคืออะไร?	๑		คือหมดทุกข์	๑		ยาสุ	๑
๑๑.	ศาสนาคืออะไร?	๑	๓๔.	ชีวิต คืออันธง์ทั้งห้า		๕๔.	พระรัตนตรัยนั้นแหละ	
๑๒.	ตัวคนคืออะไร?	๑		มิใช่ตัวคน	๑		คือตัวพุทธศาสนา	๑
๑๓.	อานาปานสติภาวนา	๑	๓๕.	อดัมมชคาถา	๒	๕๕.	ชีวิตที่มีพื้นฐาน และสิ่งที่	
๑๔.	ธรรมะในฐานะสิ่งที่ต้อง		๓๖.	อดัมมชคาประยุคต์	๒		เป็นพื้นฐานของชีวิต	๑
	ศึกษาทั้งชนิดมีตัวตน		๓๗.	อดัมมชคาใช้ทำอะไร		๕๖.	อริยสังและอดัมมชคาถา	
	และไม่มีตัวตน	๑		ได้บ้าง	๒		และ อดัมมชคาภิธรรม	
๑๕.	คุณพระไม่ตาย	๑	๓๘.	เด็กจะเป็นผู้สร้างโลก			จักร	๑
๑๖.	คุณพระไม่ตายและ			ในอนาคต	๑	๕๗.	อดัมมชคาเท่าที่ควรจะรู้จัก	
	เกิดมาทำไม?	๑	๓๙.	ผู้มีอานาปานสติภาวนา			กันไว้บ้าง และอดัมมชคา	
๑๗.	ความรักดี	๑		อย่างสมบูรณ์แบบ	๒		ช่วยได้ในทุกรณี	๑
๑๘.	เกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่า		๔๐.	การใช้อานาปานสติให้เป็น		๕๘.	เรื่องที่ต้องรู้ หรือควรรู้	๑
	"พระเจ้า"	๑		ประโยชน์ในบ้านเรือน	๒	๕๙.	อิทัปปัจจชดาในฐานะ	
๑๙.	ครูคือผู้ที่ทำหน้าที่สร้างโลก	๑	๔๑.	บทช่วยจำสำหรับเรื่อง			หัวใจแห่งพระพุทธศาสนา	๑
๒๐.	การทำวัตรตามแบบ			อดัมมชคา	๑	๖๐.	อดัมมชคา	๑
	โบราณ	๑	๔๒.	อดัมมชคา กับ สันติภาพ	๑	๖๑.	การสืบอายุพระพุทธศาสนา	๑
๒๑.	ประมวลปรมัตถธรรมที่		๔๓.	พระรัตนตรัยที่ท่าน		๖๒.	สุดยอดของความถูกต้อง	
	คนธรรมดาควรทราบ	๑		ทั้งหลายยังไม่รู้จัก	๒		คือ นิพพาน	
๒๒.	โลกอื่น	๑	๔๔.	การพัฒนาชีวิตโดยพระไตร		๖๓.	พระคุณของนม	๑
๒๓.	ความเกิดแห่งทุกข์ และ			สิกขณัจจัดเป็นอดัมมช	๑	๖๔.	ประมวลรูปแบบแห่ง	
	ความไม่เกิดแห่งทุกข์	๑	๔๕.	ปาฏิหาริย์แห่งอดัมมชคา	๑		สากลพระทรมจรย์	๑
๒๔.	นิวรรณ์	๒	๔๖.	สหายธรรมของอดัมมชคา		๖๕.	การตกอยู่ใต้อาณา	
๒๕.	วันครู	๑		และ อดัมมชคาแก้ปัญหา			ของระบบประสาท	๑
๒๖.	แผ่นดินทองต้องสร้าง			ของมนุษย์ยุคปรมาณู	๑	๖๖.	ดับไม่เหลือ	๑
	ด้วยแผ่นดินธรรม	๑	๔๗.	พระพุทธรเจ้าที่ท่านยังไม่		๖๗.	มนุษย์ทำสงครามกับ	๑
๒๗.	เมื่อพอใจในหน้าที่ ที่			รู้จักและอุดมคติของ			พระธรรมหรือพระเจ้า	
	กำลังกระทำ ก็มีสวรรค์			ความเป็นแพทย์	๒			

มนุษย์ทำสงครามกับพระธรรมหรือพระเจ้า

(ธรรมเทศนาในวันบรรจุศพอาจารย์เพชร วุฒโน)

- ร่างกายของท่านอาจารย์ คือภาชนะใส่คุณธรรม ซึ่งเป็นตัวจริงของท่าน.
- ท่านอาจารย์เคยสอนว่า การขโมยของวัดของสงฆ์ เป็นการขโมยของของพระพุทธเจ้า เป็นบาปเป็นกรรมมาก.
- จะต้องรักษาสถาบันอาจารย์ วิญญาณของอาจารย์ให้ยังคงมีอยู่ เพื่อคุ้มครองป้องกัน ไม่ให้มีอาการเหมือนกับตกรกทั้งเป็น.
- เพราะขาดการเคารพเชื่อฟัง บิดามารดา ครูบาอาจารย์ เด็กสมัยนี้ จึงผิดกับเด็กสมัยก่อนมาก.
- เมื่อบิดามารดาครูบาอาจารย์ล่วงลับไปแล้ว เราจะรู้สึกในคุณความดีของท่าน มากกว่าเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่.
- เราควรจะทำความดีทุกอย่าง เพื่อบูชาคุณท่านอาจารย์.
- คนสมัยนี้ไม่รู้จักรักรรรม เหยียบย่ำธรรม ไม่ประพฤติธรรม กล้าทำสงครามกับพระธรรมหรือพระเจ้า ด้วยการแสวงหาเงินจำเป็น เอาเปรียบผู้อื่น ทำสงครามแย่งชิงผลประโยชน์กัน จึงถูกพระเจ้าลงโทษให้ไม่มีความสุข.
- การทำสงครามกับพระธรรมหรือพระเจ้า คือการเชือดคอตัวเอง, ชุดหลุมฝังตัวเอง; ควรดอยกลับมา เคารพบูชาพระธรรม, มีพระธรรมเป็นดวงประทีป, กินอยู่แต่พอดี พระธรรมก็จะบันดาลให้เกิดสันติสุข.
- ท่านอาจารย์เป็นสื่อ รับมอบคำสอนของพระพุทธเจ้าหรือของพระธรรม ท่านจึงพูดหรือสอนเหมือนกับที่พระธรรมหรือพระพุทธเจ้าต้องการ. เราจึงเคารพบูชาท่าน ด้วยการทำตาม ก็จะได้ชื่อว่า เป็นผู้กตัญญู-กตเวทีต่อท่าน.